

Choli Daróczi József verse

Kifeszülve

(a cigány értelmiségnek ajánlom)

I.

Közönyöd hajnalunk szirmára könyökölt,
ifjúi arcát börtönbe zártad:
rabtartója és rabja vagy magadnak.
Álmaidban meggyszínű ostort suhogtatsz,
semmi lovad toporzékoló táncát figyeled:
táncolsz magad is.
Fütyülsz a kétségbeesettek hívására –,
sodor a langyos áradat.
Utódokat a vakvilágnak nemzel,
nem találsz magadra.

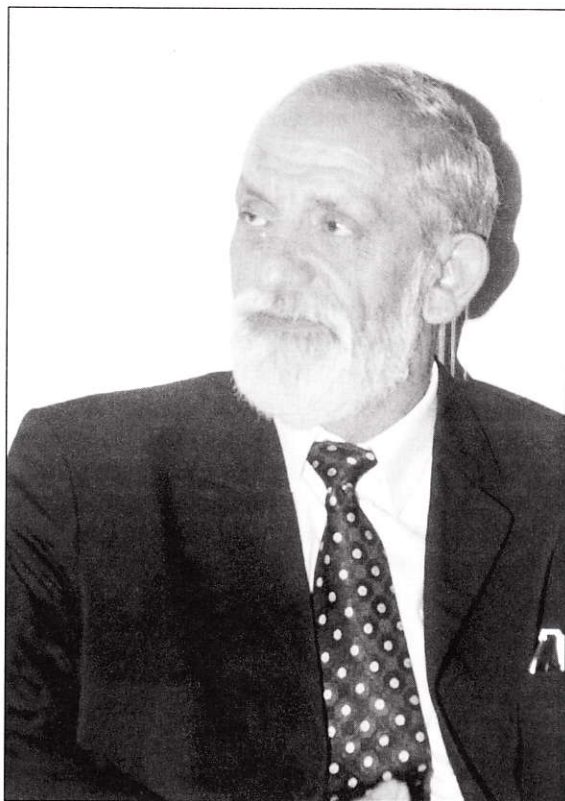
II.

Betörsz álmaink sűrűjébe,
izületeink nyikorgása lettél,
vérpályáink elágazásában ülsz;
hömpölyögsz nyelvünk hegyén:
akaratunkra törsz!
Ellopod gyermekünk ajkáról a szót,
kitéped kezedből az egyetlen jót,
lecsíped sziklelevelét a gondolatnak:
Hogyan szabaduljunk meg tőled
tehetetlenségünk anyja?

Rádvirrasztunk!

III.

Fekete bilincset töri már a hajnal,
a csillagok is félárbocra ereszkedve
készülnek a halálra.
Magzatburkában moco-rog a Nap,
az éledező zsarátnok,
egyszál maga,
mintha megkötözött lenne,
mint a Nagyhalott.
Sóhajainkat lassan elfújja a szél,
odakinn hervad a Nyár:
már magunkhoz sem tudsz visszavezetni.

Nyári Gyula felvétele

IV.

Földfekete arcunkat anyáink
tenyerére hajtjuk,
gondolatainkat megbántott
apáink vállára rakjuk:
anyánk keze súlytalan,
apánk száján a csend biztatás:

magadhoz elvezetni bennünket miért akarsz?

V.

Ajánlás:
Merengve, a félelemtől megremegve, itt benn és
kinn, borzol
a kín, beleborzong a gong, amely elgongta már a
nyárutó
utószavát.
Ki él, ma is remél s talán majd holnap is lesz cél:
én készülök magamban,
csendben kifeszülök.

Choli Daróczi József költő, műfordító, augusztus 20-án a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztje kitüntetésben részesült.